

Elisabeth Lidells prædiken ved pilgrimsgudstjeneste på Helgenæs

Taler

Elisabeth Lidell
Pilgrimspræst

Dato

31. juli 2022

Sted

Esby Strandvej 6, Helgenæs,
8420 Knebel

Omstændigheder

Pilgrimsgudstjeneste med efterfølgende vandring på Helgenæs. Gudstjenesten blev holdt i forbindelse med den kristne landsportslejr WLK on WATR 29.-31. juli.

Spør i livet og ringe i vandet

Det var tilfældigt, at Jacob sov lige der, hvor han slog sig ned. Men straks, da han vågnede, fattede han, at det var et helligsted. Sådanne glimt kan vi også være heldige at få indimellem, hovsa-oplevelser, hvor vi fik øje på Guds nærvær. Andre gange har vi måske først fattet det i tilbageblikket, som de to Emmausvandrere, der bagefter konstaterede, at hjerterne brændte i dem, mens de var undervejs.

Ud fra gudstjenestestens tema: 'Guds spor i vores liv' inviteres vi hver især til at grunde over vores indre livsvej, det åndelige CV. Det handler ikke om vores meritter, alt vi har udrettet uddannelsesmæssigt og erhvervsmæssigt. Fokus er på vores indre vej, vandringen med Gud. Det kendte Søren Kierkegaard-citat 'livet leves forlæns men forstås baglæns' kan også gælde vores troshistorie. Når vi kigger tilbage med fokus på at se Guds fodspor i vore liv, kan vi måske blive overrasket over at Han HAR været der – også når vi mindst troede det. Hvor Gud har åbenbaret sig, evt. i form af en drøm – eller i skikkelse af andre mennesker, der kommer 'som sendt fra himlen'. Eller vi har læst en bog, der har givet betydning, eller lyttet til et stykke musik – eller en naturoplevelse. At se Guds kærlige blik også i mørket og livskriserne, kan være en stor trøst og en dyb berigelse for vores videre vandring. I bakspejlet kan vi prøve få øje på, hvad vi har fået givet.

Når jeg ser tilbage på mit liv, kan jeg glæde mig over mange sådanne glimt. For mange år siden, da pilgrimsvandring endnu var ukendt herhjemme – ønskede

jeg brændende at blive pilgrimspræst. Men da der ikke var stemning for det i ledelsen, tog jeg orlov i to år for at udbrede pilgrimsvandring som en meningsfuld trospraksis i Folkekirken. Det kom TV for øre, og jeg blev ringet op, om jeg førstkommende søndag ville medvirke i DR's udsendelse Deadline. Det passede mig rigtig dårligt, for selv samme weekend skulle jeg til Italien og vie et dansk-italiensk brudepar. På den anden side var det en oplagt mulighed for at fortælle danskerne om pilgrimsvandring. Så jeg sagde ja, og da jeg søndag aften landede i Kastrup Lufthavn, smed jeg mig i en taxa og bad om at blive kørt til DR-Byen. 'Skal du medvirke i noget?' spurgte taxachaufføren. Jeg forklarede mit ærinde og sagde, at jeg var træt og nervøs over at skulle direkte på i et helt kvarter. Men manden svarede roligt: 'Du skal blot tale fra hjertet – så ordner Helligånden resten!' Det var da utroligt – tak for et godt råd, sagde jeg. Og senere sagde han: 'Du skal blot huske på, at når du sidder der i spotlight, er det ikke dig, der er centrum, men du skal pege på ham, der er større!' Tusind tak, sagde jeg. Man skulle tro, du var missionær! Ja, det havde han da også været flere år ude i Østen! Jamen, du kommer som sendt fra himlen, sagde jeg. Ja, sådan er det nogle gange, svarede han. Og så var vi fremme ved DR-Byen, og jeg kunne stille og roligt formidle tankerne bag pilgrimsvandring.

Ikke alle har sådanne erfaringer, og så alligevel! Over en række somre var jeg ansat som pilgrimspræst ved Norges store helligdom, Nidaros Domkirke og modtog de vejfarende. En dag kom to tyske mænd vandrende hele vejen fra Oslo og op gennem Gudbrandsdalen. Da de havde modtaget deres pilgrimsbevis og fået en kop kaffe, spurgte jeg, om de havde lyst til at markere deres ankomst med en andagt i katedralen. Åh, de var ikke medlemmer af kirken, sagde de undskyldende. Men det gør ikke noget, sagde jeg, alle er meget velkomne i Guds hus. Jamen, så ville de da takke ja til tilbuddet. Fint, svarede jeg, vi kan gøre det på flere måder. Enten en ganske kort andagt – eller i udvidet form med nadver. Det er op til jer? De tænkte sig om, hvorefter de svarede: Lad os bare tage hele pakken! Vi gik så over i kirken, låste os ind bag orgelet og steg op ad de smalle trapper til et lille kapel, Maria-kapellet, hvor vi tændte lys og fejrede nadver sammen. Bagefter inviterede jeg til en stund i stilhed, hvor de havde lejlighed til at se tilbage på deres vandring og fundere over, hvor Gud havde været fjern eller nærværende. Det var et sats at stille sådan et spørgsmål, men da jeg brød stilheden, svarede de i munden på hinanden: 'Aber Gott war doch immer da!' Gud var hele tiden med, om de så havde frosset eller været sultne eller var faret vild – de var ikke i tvivl om, at de havde haft en usynlig medvandrer! Det gjorde et stort indtryk på mig, at disse to udmeldte af kirken havde så stærk en

Gudserfaring på deres vandring.

Mit håb er, at I – lejrdeleagere, pilgrimme og radiolyttere – kan spejle jer i de her historier. Opdage, hvor Gud har været nær i jeres liv. Måske har I haft en vigtig drøm, ligesom Jacob. Eller I har vandret sammen med andre mennesker og tal om det med Gud? Eller er I påvirket af en far, en mormor, en lærer eller en fremmed? Hvis vi ser tilbage på vores livsvej, troshistorien, vores åndelige CV kan vi måske også finde eksempler på guddommelig indgriben, der har ført os fra den slagte vej – og alligevel har erfaret, at det ender godt? Hvilke frø er sået i jer, som I kan tage frem og gemme i hjertets bibliotek.

I Emmausfortællingen stopper Jesus op ved vandrerne. Han følges med dem og spiser aftensmad med dem. Det er netop, da han tager brødet, siger takkebønnen, bryder brødet og giver det til dem, at vandrernes øjne åbnes. Den lange forkyndelse under vandringen havde ikke åbnet deres øjne. Men nu ved måltidet forstår de pludselig. Deres øjne åbnes. Og så må de direkte tilbage til hverdagen, til de andre venner.

Fortællingen slutter med et hurtigt opbrud efter måltidet. Ifølge Lukas brød vandrerne straks op og begav sig til Jerusalem. Måltidet fik dem til at handle, til at drage konsekvenser. Og fortælle budskabet videre; sprede ringene.

Vi skal heller ikke holde det for os selv. Frimodigt må vi dele det med hinanden og på den måde inspirere til, at det breder sig som ringe i vandet – nogle gange med ord – andre gange i handling.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/elisabeth-lidells-praediken-ved-pilgrimsgudstjeneste-2022>